

ПИО БАРОХА НЕИЗВЕСТНОТО

Превод от испански: Христина Костова, 1981

chitanka.info

Двамата се настаниха във вагона. Мъжът, след като подреди пътните чанти, си облече сива престилка, сложи шапчица на главата си, запали пура и закова безразличен поглед към тавана; тя се облегна на прозореца, за да наблюдава есенното свечеряване.

От вагона се виждаше крайбрежното селце с черните му къщи, скупчени, сякаш за да се бранят от морския вятър. Слънцето бавно се оттегляше от селото, присветваше с метални отблясъци по прозорците на къщите, покатерваше се по покривите, почернели от влага, и по църковната камбанария, докато освети единствено железния кръст, който победоносно се открояваше с червеникавия си цвят на сивия фон на залеза.

— Доста чакаме — процеди той с произношение на мадридско конте, изпускайки кълбо дим.

Тя бързо се извърна, изгледа мъжа си, белите му, добре поддържани ръце, целите в пръстени, и като му обърна гръб, отново се облегна на прозореца.

Камбаната на гарата даде сигнал за тръгване. Влакът бавно се раздвижи, чу се особената въздишка на вериги и жезла. Колелата преминаха с адски шум и нелепо тракане покрай въртящите се табели, поставени на излизане от гарата. Локомотивът изсвири с дива енергия; после движението стана по-плавно и зад прозорците се заредиха чифлици, градини, циментови фабрики, мелници, а после със зашеметяваща бързина — планини и дървета, къщички на надзиратели и пусти пътеки, едва забележими на светлината на припадащата вечер селца.

С напредването на вечерта се менеше и пейзажът. Влакът спираше от време на време на изолирани спирки насред стърнища, където тлееха купчини слама.

Във вагона мъжът и жената бяха все още сами. Никакъв друг пътник не се беше качил. Той беше затворил очи и спеше. Тя би пожелала да направи същото, но мозъкът ѝ като че ли упорствуваше да ѝ поднася спомени, които я смущаваха и не ѝ позволяваха да заспи.

И то какви спомени — всичките студени, лишени от всякакво очарование.

От трите месеца, прекарани в това крайбрежно селце, не ѝ беше останало нищо освен бездушни картини в ретината и никакъв силен спомен в сърцето.

Виждаше селото при летен залез, край широкото устие, чиито мързеливи води се плъзгаха сред зелени царевични полета; виждаше и плажа — пуст плаж срещу зеленикавото море, което го галеше с отпуснати вълни; спомняше си за августовски залези с небе цялото в червени облаци и море, оцветено в яркочервено; спомняше си високите планини, накичени с дървета с пожълтели листа, и виждаше във въображението си весели разсъмвания, утрини със синьо небе, мъгла, надигаща се от блатото, за да се стопи във въздуха, села с напети камбанарии, мостове, отразяващи се в реките, колиби, запуснати къщи, изгубени в полите на планините гробища.

А в главата ѝ кънтеше барабанен звук и тъжните подвиквания на селяните, подканващи добитъка; мощното мучене на биволите; скърцането на каруците и бавният отмерен звън на вечернята.

Заедно със спомените от страната на въображаемото прииждаха и други картини, отражения на детството, отблясъци на подсъзнанието, сенки, образувани в мисълта от изгубени илюзии и мъртъв ентузиазъм.

Както в този момент звездите осветяваха полето с бледата си светлина, така нейните спомени мъждукаха в съществуването ѝ — студени картини, които, ако бяха впечатлили ретината ѝ, то не бяха оставили и следа в душата ѝ.

Един-единствен спомен се предаваше от съзнанието на сърцето и нежно го вълнуваше. Това беше онази вечер, когато сама бе прекосила устието от единия до другия край с лодка. Двама млади, едри и силни моряци с безизразния поглед на баските движеха греблата. За да поддържат едновременно ритъма на движение, те пееха странен, монотонен напев, от който се излъчваше много нежност. Като го чу, със сърце овладяно от безпричинна тъга, тя ги бе помолила да пеят на висок глас и да карат навътре към морето.

Двамата гребяха, за да се отделят от брега и пяха своите цорцикос^[1] — ведри песни, изливащи горчивината си в горещия залез. Водата, осветена в червено от умиращото слънце, се полюшваше и трептеше с кървави отблясъци, докато нотите бавно се потапяха в тишината на спокойните морски вълни.

Като сравни този спомен с други от своя живот, съпроводени все с еднакви усещания, като помисли и за еднообразното бъдеще, което я очакваше, съзнанието ѝ бе обзето от огромното желание да побегне от

монотонността на съществуването си, да слезе от влака на която и да е от тия гарички и да се отпрати в търсене на неизвестното.

Изведнъж тя се реши и зачака влакът да спре. Видя как, като изникнала от нощта, се приближава гара и спира пред нея със самотния си перон, осветен от фенер.

Пътничката смъкна стъклото на прозореца и отвори вратата.

Когато отвори и се показа навън, тя усети как тръпки полазиха по гърба ѝ. Там бе тъмата, тъмата, която дебнеше. Спря се. И изведнъж без никакъв преход нощният въздух я върна към действителността и мечти, спомени и желания изчезнаха.

Чу се сигнал, влакът продължи бесния си бяг сред тъмното поле, изпълнено със сенки, а едрите искри на локомотива прехвърчаха пред прозорците като светещи зеници, втренчили се във въздуха.

[1] Типична баскиска мелодия. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.